

FAŠENEK
str. 3

POSVETOVANJE
O UČNEM
NAČRTU
str. 4

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 25. januarja 1996 • Leto VI, št. 2

Pogovor s Ferencem Hajósem, veleposlanikom R Slovenije v Budimpešti

MADŽARSKA JAVNOST VE VEDNO VEČ O SLOVENIJI

-Gospod veleposlanik, vi ste se ob 5. obletnici Slovenske zveze izrazili kar pohvalno glede nje-nega delovanja. Bi to nekoliko pokomentirali?

-Moje poverilno pismo sem izročil predsedniku Republike Madžarske Árpádu Gönczu pred tremi in pol leti. Takrat je zveza že delovala, vendar odkar sem prišel na Madžarsko, z zanimanjem in pozornostjo spremljam njeno delovanje. Prepričan sem, da smo lahko zadovoljni in ponosni na to, kar je zveza naredila. Zveza je vnesla neko živahnost v kulturno življenje, v ohranjanje slovenskega jezika, v stike z matičnim narodom. Po moje je veliko pripomogla k ohranitvi slovenstva v Porabju.

-Tu gre verjetno tudi za to, da je bila ustanovljena neka samostojna organizacija, saj je svoj čas bila skupna zveza Srbov, Hrvatov in Slovencev na Madžarskem, ki je bila oddaljena od Porabja kakih 300 kilometrov. Zdaj pa deluje tu, kjer živijo porabski Slovenci.

-Spominjam se delovanja te skupne zveze, ki je bila mačehovska do porabskih Slovencev. Vsekakor je velikega pomena tudi lokacija. Tu so ljudje doma, sodelavci zveze delajo z interesom in srcem, in zato so tudi uspehi.

-S tem v zvezi moramo

Gospod Ferenc Hajós (prvi z desne) se skoraj vedno udeleži slovenskih prireditev na Madžarskem, bodisi v Budimpešti ali v Porabju. (Posnetek je iz našega fotoarhiva, nastal je v Budimpešti na predstavitvi filma o Porabju.)

omeniti, da je zveza v teh nekaj letih delovala na podlagi svojega lastnega proračuna. Medtem ko je za časa Demokratične zveze Srbov, Hrvatov in Slovencev bilo namenjeno za slovensko skupnost precej manj sredstev. Navdušenost sama po sebi ni zmeraj dovolj.

-Gotovo je to tudi pomembno. Vem, da zveza dobiva sredstva iz madžarskega proračuna, do biva podporo tudi iz Republike Slovenije. Kljub vsem težavam, ki so nastale v zvezi s financiranjem glede na ustanovitve državnih in lokalnih narodnostnih samouprav, sem

prepričan, da bo zveza - ravno zaradi njene dozdajšnje vloge - prejela podporo tudi v bodoče. Brez denarja - soglašam - ta aktivnost ni mogoča. Ne glede na to, da ljudje delajo s srcem.

-Vi ste prvi veleposlanik samostojne Slovenije v Budimpešti. Kako se počutite v tej vlogi?

-Na taki funkciji sem prvič, in to je zame neverjetno lep izziv. Treba je bilo začeti čisto od začetka. Zdaj že imamo lastno zgradbo, dani so pogoji za uspešno delovanje veleposlaništva. Naj omenim samo sporazum o varstvu slovenske manj-

šine na Madžarskem in madžarske skupnosti v Sloveniji, ki smo ga sklenili v času, odkar sem tukaj veleposlanik. Razen tega sta obe državi sklenili vsaj 30 mednarodnih pogodb. Vse to - ob razvijanju gospodarskega sodelovanja - je izredno pomembno tudi za porabske Slovence, ker z boljšim sodelovanjem dveh sosednjih držav je tudi položaj tukaj živeče manjšine čvrstejši.

-Prav gotovo je tudi vaša zasluga, da je Slovenija v zadnjem času vse bolj prisotna v madžarski javnosti. Tudi madžarski osrednji me-

diji se vse pogosteje ukvarjajo s Slovenijo. Pred kratkim smo videli na televiziji madžarskega finančnega ministra, ki je obiskal v Budimpešti razstavo o Sloveniji in je s priznanjem govoril o slovenskih dosežkih. Ko sem "listal" po CD-ROM-u madžarskih pravnih predpisov, uradnih listov, sem našel na številne dogovore, sklenjene med Madžarsko in Slovenijo. Vse to kaže, da se je sodelovanje med dvema državama bistveno izboljšalo.

-Madžarska javnost je zelo malo vedela o Sloveniji. Žal sem doživel tudi take stvari, da kličejo naše veleposlaništvo in sprašujejo ali za Slavonijo ali za Slovaško. Tega je vse manj. Zlasti prej omenjena promocija Slovenije je veliko prispevala k temu. To, da ustvarjamo ustrezen imidž o Sloveniji kot moderni in uspešni državi, je gotovo ena od nalog veleposlaništva. Lanskoletna blagovna menjava je tam nekje okoli 400 milijonov dolarjev, in če bomo uspeli vzpostaviti infrastrukturne povezave, odpreti nove mejne prehode kakor bi mi to želeli, potem bo gotovo to gospodarsko sodelovanje v bodoče še uspešnejše.

(nadaljevanje na 2. strani)

SPOMINSKA SEJA V SOMBOTELU

11. januarja sta županijska knjižnica Dániel Berzsényi in Muzej Savaria pripravila spominsko sejo ob 50. obletnici smrti dr. Avgusta Pavla.

obrt, promet, noša, predelovanje lanu, prehrana, čebelarstvo, otroške igre, pogreb.

Največ Pavlovih fotografij je v zbirki iz etno-

nu, prenašanjem vode, pranjem, likanjem ter s phanjem ajde oziroma prosa.

S pomočjo njegovih fotografij dobimo vpogled v vsakdanje življenje, v posamezne faze delovnih procesov, in lahko spoznamo tudi vsakdanjo nošo ljudi. Podatke v zvezi z njegovimi slikami najdemo v njegovih publikacijah in v njegovi zapuščini v etnološki dokumentaciji Muzeja Savaria.

Fotografije Avgusta Pavla so dragoceni dokumenti etnološkega fotografiranja in načina življenja prebivalcev v železni županiji med obema vojnama.

V monostrskem muzeju, ki je poimenovan po A.

Spominske seje sta se udeležili tudi hčerka in vnukinja A. Pavla

Dr. Avgust Pavel je imel ogromno zaslug pri izoblikovanju znanstvenih in raziskovalnih inštitucij Sombotela. Prekmurski znanstvenik in polihistor je bil rojen 1. 1886 na Cankovi. Po končani gimnaziji v Monoštru in Sombotelu je študiral v Budimpešti na Univerzi "Pázmány Péter". Po končanem študiju je doktoriral iz slovanske filologije.

Na tokratni seji so se ga spominjali kot knjižničarja, muzeologa-etnologa, kajti kot je povedal eden izmed predavateljev na seji - o teh področjih njegovega delovanja se premalo govori. Tudi teme predavanj so bile temu primerne. Dr. Géza Fülöp je govoril o stanju knjižnic med dvema vojnama na Madžarskem, bivši ravnatelj županijske knjižnice Miklós Takács se je v svoji študiji ukvarjal s knjižničarsko dediščino Pavla.

Avgust Pavel je bil tudi namestnik ravnatelja Muzeja Savaria, pod njegovim vodstvom se je začela obdelava etnološke zbirke. Kot muzeologa se ga je spominjal dr. Imre Grafik.

Ob spominski seji je pripravila razstavo, predvsem iz etnoloških fotografij, Marija Kozar, kustosinja muzeja v Sombotelu. V katalogu razstave piše:

"Avgust Pavel - kot muzeolog Etnološkega oddelka železnožupanijskega muzeja - je v obdobju med 1928 in 1946 zbiral predmete, podatke in fotografiral v več kot sto naselijih taktatne županije.

Fototeke Etnološkega oddelka Muzeja Savaria hrani danes blizu dvesto fotografij z naslednjo tematiko: stavbarstvo, poljedelstvo, domača obrt,

Razstavljena so bila tudi Pavlova etnološka in druga dela

loškega tabora 1. 1940 v Szalafő in predstavljajo predmete in potek dela v zvezi s predelovanjem la-

Pavlu, bo razstava na ogled od 1. aprila.

-MS-

Sodelovanje med Pokrajinsko in študijsko knjižnico in županijsko knjižnico Berzsényi Dániel S POTUJOČO KNJIŽNICO NA GORNJI SENIK

Murskosoboška Pokrajinska in študijska knjižnica in županijska knjižnica Berzsényi Dániel in Sombotelu se ponašata z dolgoletnim in plodnim sodelovanjem, pomembnim tudi za porabske Slovence in prekmurske Madžare. Njuno sodelovanje se je začelo pred petintridesetimi leti, jubilej pa želita počastiti z izidom dvojezičnega zbornika, v katerem bodo zbrani referati s slovensko-madžarskih knjižničarskih dnevov, ki so bili leta 1994 v Murski Soboti, lani pa v Monoštru. Zbornik je, bi lahko zapisali, tik pred izidom, predstavili ga bodo okoli slovenskega kulturnega praznika.

Ravnatelj Pokrajinske in študijske knjižnice profesor Jože Vugrinec ocenjuje, da je bilo tudi lanskoletno sodelovanje uspešno. Nadaljevali so z že uveljavljenimi oblikami, med katerimi je zlasti pomembna izmenjava knjig. Za knjižnice v Porabju so posredovali 275 knjižnih naslovov in več videokaset, za knjižnice v dvojezičnih slovensko-madžarskih krajih pa so dobili iz Madžarske 230 knjižnih naslovov. Za mnoge je važna tudi izmenjava periodike, in sicer zajema kar petindvajset naslovov. Izmenjujejo pa tudi video kasete in sodelujejo na drugih področjih, recimo v izmenjavi strokovnih izkušenj, organizaciji ekskurzij in drugega.

(nadaljevanje s 1. strani)

-Eden od razlogov, da je prišlo, ali prihaja do intenzivnejših stikov, je tudi v tem, da je Slovenija samostojna?

-Eden od elementov je vsekakor ta. Še bolj bistveno pa je to, da je Slovenija politično in ekonomsko stabilna država, ki dosega med srednjeevropskimi državami najvidnejše rezultate.

- Najbrž se še spomnite različnih narodnostnih srečanj v preteklosti, ko so se recimo gradiščanski Madžari tako radi sklicevali na to, da je eden njihovih problemov ta, da je Madžarska, njihova matična domovina, manj razvita kot Avstrija, kjer živijo, in da zato ne morejo gojiti občutka ponosa do matice. Vsaj v gospodarskem pogledu. Mi, porabski Slovenci, smo v tem pogledu lahko srečni. Navdaja nas z zadovoljstvom, ko beremo, slišimo ali vidimo v madžarskih medijih, da je naša matična domovina vse bolj uspešna. Ali mislite, da imajo te stvari res tak velik psihološki pomen?

-Vsekakor. Kakor veste, jaz sem pripadnik madžarske narodnosti v Sloveniji, in sem ponosen na to. Istočasno pa sem srečen, da sem državljan Slovenije. Ta moj občutek pa gotovo ni pogojen samo s tem, da sem imenovan za veleposlanika. Slednje dokazuje tudi to, da Slovenija zaupa madžarski manjšini, ki živi na njenem ozemlju. Stvar seveda deluje dvosmerno, tudi madžarska manjšina se dobro počuti v Sloveniji.

-Tu na Madžarskem prav gotovo zelo cenijo, da je Slovenija imenovala za svojega veleposlanika človeka, ki je po rodu Madžar.

-Tudi to je kamenček v mozaiku lepega imidža, ki je ustvarjen o Sloveniji, tako v madžarski javnosti kakor v najvišjem vrhu madžarske države.

-Niste imeli nikoli težav doma v Sloveniji, da bi nekdo rekel, zakaj pa nas Slovence mora predstavljati v neki tuji državi pripadnik neke narodnosti, ne pa - oprostite zaradi izraza - "pravi" Slovenec?

-Nikoli nisem imel tega občutka. Jaz osebno nisem slišal takih glasov. Kot sem rekel, jaz sem ponosen, da sem slovenski državljan, in sem prepričan, da tudi slovenska javnost čuti do mene tako, kakor jaz čutim do Slovenije.

Lani so imeli v gosteh knjižničarje iz Madžarske, letos pa si bodo pomurski knjižničarji ogledali nekaj najpomembnejših tovrstnih ustanov v Budimpešti.

Sodelovanje je povezano seveda z denarjem, ki ga za uresničitev vseh nalog ni nikoli dovolj. Zato bi bilo dobro, če bi Slovenija in Madžarska imeli podpisan sporazum, v katerem bi natančneje opredelili sodelovanje med Pokrajinsko in študijsko knjižnico in Knjižnico Berzsényi Dániel. Tudi zato, da bi nadaljevali z začetim raziskovalnim delom. Zlasti bi želeli proučevati starejše slovenske materiale, ki so v madžarskih knjižnicah in drugih ustanovah, enako pa bi omogočili tudi madžarski strani, če jo zanima tovrstno raziskovanje.

Od lanskega maja vozi potujoča knjižnica. Vsake tri tedne pripelje tudi v Martinje, v sosednjo vas Gornjega Senika. Ravnatelj Jože Vugrinec si zelo želi, če bi lahko s potujočo knjižnico prišli tudi na Gornji Senik in tam ponudili v izposojlo slovenske knjige. Kajti ravnatelj knjižnice je tudi prepričan, da bi morali storiti več kot v minulih letih, tako za Slovence v Porabju kakor za Slovence v avstrijski zvezni deželi Štajerski.

eR

Inda svejta

FAŠENEK

PUST (fašenek) je obdobje od 6. januarja (**trejkrálovo**) do pustnega torka (letos 20. februarja). Do srede 20. stoletja so se ljudje v Porabju poročali le v pustnem času, ker so takrat bili doma in takrat je bilo dovolj hrane. (Poleti so hodili na sezonsko delo.) Zadnji dan, na pustni torek (**fašenek**), so hodile od hiše do hiše maškare (**fašenki, fašencke, maklau-**

pokrivalo s šopom pisanih trakov na vrhu (**štúk, kalop, šüveg**). To pokrivalo ima simboli pomen, predstavlja klico (csira), ki prihaja iz zemlje. Fašenek se obleče v narobe obrnjen kožuh (**birkeč**) ali raztrgano obleko, prepaše se z verigo (**lanc**).

LENKA, DJUDICA si naredi prsi iz dveh jabolk ali krompirja. V roki nosi metlo (**baba z maklau-**

(lafli, rafli, tjejp, obraz). Pred drugo svetovno vojno sta bili na **GORNJEM SENIKU** dve glasbeni skupini (**goslarski bandi**). Na vzhodnem koncu so spremljali z glasbo maškare od hiše do hiše "**békaške**", na zahodnem pa "**fájčar-ge**".

V **SAKALOVCIH** so se "**maklaštje**" pred hišami "**norčivali**": poskakovali in ukali (**djuvkali**). V hiši so plesali z domačimi za debelo repo in visok lan ("**Za kusto repo, za veuki len, fašenek je cejli den!**"). Zvečer so pa šli v vsaki vasi s tem namenom v gostilno.

Plesali so le do polnoči, ker se je takrat začel - s Pepelnico - **POST**. Na Gornjem Seniku je prišla "**Papanica**" v beli rjuhi in vsakega namazala s sajami.

Slovenci v **TARANYU** (županija Somogy) so na pustni torek otrokom naredili gugalnice (hintá), da bi se visoko gugalili (**ujckali**) za visok lan.

Če se v pustnem času noben ni poročil, so morali mladi na pustno nedeljo prirediti **BOROVO GOSTUVANJE (plojek so vlekli)**. Šego so Slovenci in Madžari prevzeli od avstrijskih Nemcev. Prvo borovo gostovanje je bilo v Porabju v Andovcih (1904) in Slovenski vesi (1909).

Marija Kozar

štje, bohócke, norci, léntje).

FAŠENEK (MAKLAUŠ - v Sakalovcih) je imel ženo **LENKO (DJUDICO - v Slovenski vesi)**, ki je bila fant v ženski obleki. Nosil je visoko štoččasto

in cekar ali torbo, v katero nabira darove (**korilo**). In sicer: krofe (**kroflíne, fantje**), jajca (**djajca, bilice**), globase in denar.

FAŠENEK in LENKA imata na obrazu **nogavice ali nalíčeje**

PTIČJE MLEKO

Pred nedavnim je izšla 11. knjiga Milana Vincetiča, zbirko novel z naslovom **Ptičje mleko** pa je izdala založba Mondena. Knjigo so predstavili v četrtek, 11. januarja 1996 v Jakljevi dvorani Zavarovalnice Triglav v Murski Soboti, avtor Milan Vincetič pa je zbranim med drugim povedal, da je vsebina zbranih novel precej povezana z železnico. "**Gorička Mariška**", o kateri bo napisal tudi roman, je namreč pustila precejšnjo sled v spominu ne samo Milana Vincetiča

temveč tudi drugih Goričancev in Prekmurcev sploh. V recenziji **Ptičjega mleka**, ki jo je napisal urednik založbe, ki je knjigo izdala, Goran Gluvič, je Vincetičeve like označil kot duhovite, simpatične in šaljive, ki s svojimi nesrečami in srečami, ki jih morda celo morajo nositi v sebi globoko zarezane vse življenje, nikoli ne pokažejo svojih temačnih plati, zaradi preprostega razloga, ker jih ne zaznavajo. V tem je tudi bistvo Vincetičeve proze, ki morebiti na poseben

način ruši klišejsko predstavo o prekmurkem svetu, ki so ga postavili mnogi teoretiki in kritiki, pa tudi pisatelji; namreč, ne da bi videli dalj od gostovanja, splavarjenja ali ruralnega življa v boju z naravo. Toda prekmurški svet je pri tem še marsikaj drugega. Tako torej Goran Gluvič, Milan Vincetič pa je že napovedal izid svoje naslednje zbirke, v kateri bodo zopet zbrane njegove pesmi.

Lidija Kosi

Pismo iz Sobote

EDNI PA DRUGI

Ta naša Sobota je rejsan čuden varaš. Ali pa je nej tak čuden. Mogouče je glij takšen varaš, kak so vsi takši malo menši varaši, pa se meni samo tak vidi, ka je malo bole čuden in načišen od drugih. Rejsan ne ven, zakoj bi biu načišen. Sobota ma vse tisto, ka takšen varaš mora meti: dobre krčme, banke, pošto, autobusno pa železniško postajo, cerkev, varaške pijance, lejke ženske, pijac, velke pa male baute, čedne pa smečene političare, župana in tiste, ka tou škejo biti, glavno vilico, gospoude in smake, fabriko, klajfe in vse tisto, ka se zdaj nemren spoumniti.

Rejsan ne ven, zakoj bi Sobota naj bijla bole čuden varaš od drugih varašov. Mogouče zatou, ka san ge v toj Soboti doma in šken, ka je moj varaš rejsan nekaj načišnoga, neka bole posebnoga in boukšoga, kak kakšikoli drugi varaš. Ali tou samo guči o ton, ka ge svojo Soboto man tak rad, ka šken, ka je una rejsan najboukša, najlepša, najbolje zanimijva, naj, naj, naj...

Zdaj pa si probajte namalati mene pa ške eno par takši, kak san ge, ka vküp sidimo in vsikši o svojon varaši ali vesi guči, ka je njegovo naj, naj, naj in tak tadale. Gda bi eden drugomi prpovedavali in čidale bole nafudnjeno gučali o svojon kraji in lidaj, bi na konci tak vóvidlo, ka vsikši živé nej na zemli, liki v nebesaj.

Zakoj van tou zdaj prpovedavlen? Zato, ka je eto moja tašča Regina, tmo čedna ženska, mejla doma pajdašice, ka so vseposejdi iz Slovenije doma. Te pa so se tak onejale, steroj je lepše in boukše, ka je tou nej istina.

-Pri nas v Soboti se vse dobi, je fudala moja tašča Regina, tmo čedna ženska.

-Aaaa, ne guči, pri nas v Maribori se dobi ške trikrat več, je sopila njena pajdašica Berta.

-Koga, v Ljubljani mamó tou, ka nete ví meli ške petdeset lejt, se je nafučnola Rožika.

-Samo, takšo lúdstvo, kak je pri nas, takšoga nega, se je moja tašča Regina, tmo čedna ženska, postavila prouti.

-Vej pa rejsan, niške tak ne kradne, je ljubljanska Rožika zasejkala nazaj.

-Mi bar kradnemo pošteno, je vdarila po stoli Berta.

Tak so pajdašice obračale tou es, ovo ta, dokejč so nej gorprišle, ka smo vsi vküper že vredi, samo edni sousidi so nej najboukši. Ge san pa odišo po Soboti in gorprišo, ka je Sobota rejsan čuden varaš, gda kmica spadna, vsikši sneni grata.

MIKI

Spremljajte televizijsko oddajo

SLOVENSKI UTRINKI

vsako drugo soboto ob 8.15 na 2. programu madžarske televizije

Naslednja oddaja bo 27. januarja 1996

OD SLOVENIJE...

Slovensko-

Italijanski odnosi

Italija je z novim letom prevzela predsedovanje v Evropski uniji. Njen politični vrh zdaj Sloveniji zagotavlja, da je njihova želja, da bi bile sedanje razlike v pogledih z Ljubljano premagane, tako da bi do pridružitve Slovenije k Evropski uniji prišlo še v prvem polletju letošnjega leta, torej v obdobju italijanskega predsedovanja Evropski uniji. Kot kaže, sta zdaj obe strani pripravljene sprejeti kompromis, ki so ga predlagali Španci. Po tem predlogu naj bi članice EU dale na pridružitveni sporazum s Slovenijo takoimenovani tehnični podpis, v pričakovanju, da Slovenija prilagodi Evropi svojo zakonodajo o pravicah tujcev do nepremičnin.

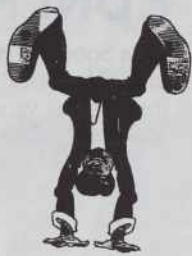
Kučan v Makedoniji

Slovenski predsednik Milan Kučan se je mudil na enodnevnem delovnem obisku v Makedoniji. Bil je prvi od tujih državnikov, ki se je pogovarjal z makedonskim predsednikom Kirirom Gligorovim, potem ko si je ta opomogel od posledic lanskoletnega atentata.

Študentje pred parlamentom

Medtem ko so se poslanci državnega zbora lotili proračunske razprave, so se pred poslopjem parlamenta zbrali študentje obeh slovenskih univerz in protestirali zaradi zmanjšanja sredstev za subvencioniranje njihove prehrane. Od države so zahtevali, naj študentom subvencionira en topli obrok na dan, v višini 60 odstotkov, kar naj bi zneslo 1,4 milijarde tolarjev (v predlogu proračuna pa je bilo letos za to namenjeno približno 900 milijonov tolarjev). Kot kaže so študentje svojo bitko (na parlament so zmetali jajca, jogurte, olupke banan in še kaj) dobili. Vlada in koalicijski partnerji so jim zagotovili, da bodo v treh mesecih določili merila za subvencioniranje, regres pa bo ostal najmanj tak kot lani.

Jajjaa?!

Vej pa don nej?!

Hibasta himna. Nemški predsednik Roman Herzog je bil na obisku v Braziliji. Tam - kak se takšoga tipa šika - so veliki goslarje začnili igrati nemško himno: vzhodno nemško (NDK). Za Nemce si ne morete zbroditi vekšoga špota, liki ranč tau. Adjutant (szármysegéd) je že to fejšt salotejro, gda je napamet vzôu, ka so se Brazilci graubo-graubo zmejšali. Rokau si več nej vüpo doj vzeti, ka bi ger diplomatska nevala gratala. Tak so pa te zdaj salotejrali tistomi Honeckerovomi siste-

PREJ BAUKŠE, ČE MI GEJMO RIBE, KAK RIBE NAS

mi, o šterom so ranč čüti nej steli, nej ka bi me salotejrali. - žive naj vsi narodi in države... Eške Honeckerova Nemčija tö.

Nauva generacija. Mladoga inaša pela njegov majster z autonom na Balaton, ka sta tam nika delala. Zadvečarka ga odpela na panauf, majster pa eške tadale ostane pri "vogrskom maurdji". Gda fantič (v osemnajstom leti) domau pride pa ga mati pita, v šteroj vesi so delali, je dobri pojep na panaufi ranč tau nej pogledno, gde je. Drugo paut so pa nin indrik bili. Ta pa nazaj so šli z autonom. Legén pá nej znau - ranč blüzi nej -, gde so bili. - *Baugdragi te pojep zna, če je na Zemli ali na Marši doma?*

Špajсно. Prej je fejšt špajсно, gda cejli cajt človek ribe gej, te se pa delo

gnauk obrne: človek 36 vör trpeče, gda ga morsk psauvge (čápák) zejo. Toga mišlenje je büu merikanarski sodak Zachary Mayo, šteri je s šifta nutri spadno v Indijski ocean, na takšom mesti, gde je vse puno morsk psauv. - *Pénsko mo je moglo titi.*

Pénski cajti v Bosni. Prvič zavolo strašno lagvoga vremena, drügič pa zavolo več milijonov min (akn). Merikanarge zamano majo najbolje moderne detektore. Trno dosta je takši min, štere so nej naredjene z železe, ka detektorge napamet vzemejo, liki iz plastike (müanyag). Pri tom pa moderna tehnika ne pomaga. Zato ji morejo Merikananci iskati tak, kak njini starci v prvoji bojni: z bajoneti morejo v zemlau smikati. Pa če tau nedo strašno na fajni delali, te buma na leki v luft leko

odletijo. - *Sredi pušk in bajonetov: na srejdik informacijskoga Super-Highwaya na Interneti.*

Ku(r)vajtski časi. Eške bole moderni pa so v Kuvajti. V taujoj državi so nej davnik dozpovedali, ka več ne smejo odavati oranžado (narancslé), ka prej s te pitvine je trnok naleki narediti alkoholno pijačo. Muslimani pa djetle ne smejo alkohola piti. - *Ajaj Alah, Ajaj Alah!*

Šatrirvanje. Ena kinezerska ženska (42) pa njen sin (20) zavolo toga sta zato, ka vördjeta v šatringe, s čemerom prauti podganam vmorila 18 lüdi, 168 pa ji leži po špitalaj. Tau sta prej zato delala, ka naj bi se njima nej zgodilo kaj lagvoga. - *Što je že gučo, ka negajo čaralice?!...*

Fr. M.

POSVETOVANJE O UČNEM NAČRTU (IN ŠE ČEM)

O novem učnem načrtu za slovenski jezik v porabskih narodnostnih šolah je bilo napisanega in rečenega že veliko; tudi o predlogih in priporočilih izbranih vsebin iz zgodovine, zemljepisa, spoznavanja domovine, torej temah, ki se nanašajo na življenje Slovencev v Porabju in v matični državi Sloveniji. Prav tako smo z vsemi novostmi podrobno seznanjali učitelje in odgovorne za sprejemanje teh temeljnih dokumentov; po prvotni interpretaciji bi naj dokončno potrditev opravila Državna slovenska manjšinska samouprava. Skozi vse lansko leto smo torej sestankovali, se posvetovali in čakali, da bo postavljena dokončna pika na i...

In smo dočakali le sporočilo, da se pravila igre spreminjajo: učni načrt in vse drugo bo dokončno potrdilo šolsko ministrstvo, pravzaprav njegov strokovni svet, na osnovi zapisnika širšega posvetovanja. In je bilo posvetovanje, 11. januarja letos v Monoštru. Na njem so se zbrali učitelji, predstavnik madžarskega

šolskega ministrstva, slovenska referentka iz strokovne inštitucije OKSI, predstavnica Državne slovenske samouprave, avtorice učnega načrta in še kdo.

Sicer moram poudariti, da je dokončna potrditev učnega načrta na strokovnem svetu šolskega ministrstva edina normalna in strokovno utemeljena pot, škoda le, da se tako pomembne stvari nerazumno dolgo zavlačujejo. (Ali je mogoče kakšen razlog, ki ga ne poznamo?)

Učni načrt je pregledalo in pozitivno ocenilo več recenzentov, tudi strokovnjaki iz Slovenije; za omenjenem posvetu je bil ponovno izčrpan predstavljen, prav tako je o njem spregovorilo več udeležencev posveta. Želja vseh pač je, da se formalnosti čim prej razrešijo, torej da ga ministrstvo dokončno potrdi.

Razen učnega načrta pa smo se na posvetu dotaknili še nekaterih perečih vprašanj, na primer šolskih učbenikov. Začudilo in obenem razjezilo nas je namreč dejstvo, da madžarsko šolsko ministrstvo v katalogu učbenikov za na-

slednje šolsko leto ponovno predlaga učbenike, proti katerim se borimo že nekaj let. Pač ni drugih, pravijo. In ko smo gospodu z ministrstva dokazovali, da obstajajo drugi učbeniki, da jih tudi uporabljamo, njihovih pa enostavno ne moremo, je bil malce zmeden. Predno v Budimpešti kaj razumejo (ali hočejo razumeti), očitno mine več let... Medtem pa bo slovenskega jezika in tistih, ki bi se ga učili, vedno manj... Državni birokrati že vedo, kaj delajo (ali morajo delati).

... In so me prijetno presenetili naši porabski učitelji, ki so glasno in odločno dokazovali "oblasti", da nima prav; namreč učbeniki, ki nam jih podarja Ministrstvo za šolstvo in šport R Slovenije, razni strokovni priročniki in drugo, pa tudi učbeniki, ki jih uporabljajo koroški Slovenci v Avstriji, bi bili dobra časna rešitev. Že zdaj imamo precej teh učnih pripomočkov, uporabljamo jih in nabaviti že natisnjene knjige ni nikoli tako drago, kot ustvariti in tiskati nove; no, "oblast" še zaenkrat ne misli tako, če pa boste vi,

spoštovani učitelji, dovolj odločni, pa se bo prav gotovo tudi tu moralo kaj premakniti... Vemo namreč, da za nekatere manjšine učbeniki v tujini niso predragi...

Pred časom je bila narajena tudi obsežna analiza učbenikov in učnih pripomočkov, podani so bili predlogi za uvajanje nekaterih učbenikov iz Slovenije ter pripravo novih domačih učbenikov, pač v skladu z novim učnim načrtom; to analizo so naročili odgovorni za narodnostno šolstvo in verjeli smo, da so jo vzeli resno. V njej namreč ni omenjen niti eden učbenik, ki bi naj bil doslej v veljavi; in tu se upravičeno sprašujem: Kdaj bo na uradnem nivoju za porabske Slovence v zvezi s šolstvom narejeno kaj po njihovih željah, potrebah in možnostih?

Tako skromna so vedno bila njihova pričakovanja, tako vljudno in boječe izražena; in v prestolnici so očitno to razumeli povsem drugače...

Upamo in želimo, da naša prizadevanja ne bodo zaman.

VALERIJA PERGER

KAK ŽIVEJO GNES PORABSKE LJUDSKE ŠEGE?

Tau sam pitala naše ljudi od Andovec do G. Senika. Zakoj sam s takšim gor poiskala nistarne, mislim, vsi si broдите. Vsakši narod ma svoje šege, med drugim se po tom lauču od drugi narodov. Ali leko gnes nas stoj spozna po naši šegaj, je velko pitanje. Zdaj, gda zima pomaleg slobaud djemé, je aktualno gučati o zimski šegaj. Stere šege eške držimo, stere smo cejlak tanjali pa štere smo vküpzmejšali edno z drugim ali smo nauve šege prejkvzeli od drugi ljudi. Dobro bi bilau te šege pá gorspraviti. Od koga pa mamó dovolenje, da od naše dece ukráj vzemamo tau doživetje. Od toga sam spitauala ljudi, steri so mi etak vadlúvali:

Magdalena pa Ödön Merkli iz Stevanovec

"Iz stari šeg - na Miklaušovo miklauši, na Licijo kokodakanje, na božič betlehemeši, na nauvo leto friškanje, na fašenek fašenski - na gnes samo tú pa tam kaj držijo. Predlani so eške ojdli betlehemeši. Moji mali vnuki iz Budimpešte so se torni tak radúvali, ka mislim, nigdar ne pozabijo. Friškat so letos zatok mali prišli pa se vúpamo, ka do fašenki tú ojdli. Skoda, ka se tapozabijo te šege. Vsakšo bi trbelo držati zatok, ka je tau našo. Ge pa moj mauž sva tú za tau, če bi kaj

prvi bilau, če smo friškat ali po fašenki ojdli. Gnesden je že mladina nej za tau. Mi smo na fašenek te malo pejnaz vkúp dobili, pa smo večer za tisto leko nika spili. Gnes je mlade sram ojti po fašenki. Nej dugo, ka so tuj v našoj vesi sv. trej krali tú ojdli. Kak je lepau bilau. Friškat zdaj tú samo v rodbini pridejo, pa bola po vogrskom gočijo. V našoj vesi je gnauksvejta navada bila nauvo leto pozdravlati. Makoš banda, pred njimi pa hirešnji Ciganji so igrali tak, ka se je vse trauislo. Gnes je vse túma. Skoda, ka vse tak tanjamo.

Magdalena pa Ödön Merkli

bilau, smo kreda. Nakak bi v vsakšoj vesi mogo tau bola vküpdržati. Mi smo veseli vsakšoga, steri s takšim pride k rami."

Stevan pa Margit Nemeš iz Sakalauvec

"V našoj vesi so živele te šege pa tú pa tam štje kaj ostalo. Kakšo veselje je tau

Števan Nemeš

Na fašenek smo v Sakalauvcu za len plesali. Šteri je vse bole visko skočo, vse vekši len je leko čako. No, gde je že tau? Nej bi se pa smelo pozabiti."

Mici Šerfec z G. Senika

"Pri nas na G. Seniki so sploj živele te šege, od štere mi gučiš. Gda sam ge mala bila, pa že vekša, te tú smo kumaj čakali, da pridejo miklauši ali fašenki, pa smo se bojali pa radúvali nag-nauk. Tau je za deco sploj lepau bilau, gda so nosili betlehem pa so špilali. Ranč tak kak gda so ojdli miklauši. Na gnes že sploj malo kaj geste. Šaula pa vrtec držijo tau pa tisto. Itak je nej tak, da bi nika nej delali. Zatok pa po mojem falijo betlehemeške, falijo mali, steri so nas na nauvo leto z lepimi rečami friškali, falijo pravi fašenki. Za našo deco bi tau dobro bi-

Mici Šerfec

lau nazaj postaviti. Mislim, ka bi je vsakši z veseljem čako.

Maria Čato z D. Senika

"Slovenske ljudske šege so po mojem sploj lejpe. Ka je na gnes ostalo v navadi, je sploj malo, pa po mojem premalo originalno. Za deco je sploj potrebno, da bi spoznali naše šege. Nigdar ne pozabim, gda sam mala bila, so prišli miklauši, z lancami so rogatali: Mama ji je nej pistila not, zatok ka se je bojala, da se ge prestrašim. Nigdar pa ne pozabim, ka so mi na okno not kazali cuker pa nistarne bonbončke so na

Maria Čato

pragi njali. Lani so tú ojdli Miklauši, depa nika so mejšali. Spejvali so po pauti. Tau, pa eške dosta takšega geste, ka smo obernali.

Skoda, da betlehemeške ne odijo več. Moja deca vsakšo leto prosi, naj je v cirkví pelam do betlehema pa njim pokažem v jaslicaj maloga Jezusa. Prva so tau betlehemeši domau pmesli. Ge na D. Seniki v vrteci delam. Tak tam, kak v šauli na G. Seniki držimo na fa-

NAŠE PESMI

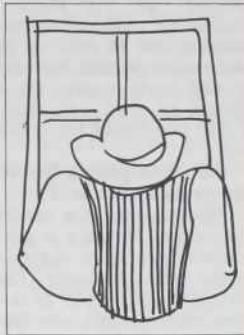
SNOČKAR SEM GRAFÉRA DAUBO

Snočkar sem graféra daubo,
da sem že na postel' būu,
/:da de dekla svatbe mejla,
se za gvúšno ženila.:/

Té sem si pa nikaj zmislo,
pa(j) sem šeu pod okno stat',
/:da b' jo eške enkrat vüdo,
i slobaud bi zöu od njé.:/

Meni drügi podje prav'jo,
eške jakše ti dobiš,
/:nej t' je rauža cejl'ga svejta,
da jo nemreš zapustit'.:/

Šeu sem jaz ta doj po vesi,
čüu sem ftice lejpo pét',
/:čüu sem ftice lejpo pét',
žalostno je moj' srcé.:/

(Slovenska ves)
-mkm-

šenek eden karneval. Tau je že po nauvoj navadi. Prva je tak bilau na fašenek, ka so fašenki ojdli pa na fašenski torek so v krčmej zgotauvili. Te je bio ples za kusto repo. V paunauči pa vsakši tavó zatok, ka se je začnila pepelnica.

Nika moremo napraviti za deco, naj bi se nej zgü-bile naše vrednosti. Istina, da so gnes moderni cajti, vsi smo trüdni pa notpreženi. Pa itak. Ne smejmo vse zagübiti."

Magdolna Zavec pa njeni mauž iz Slovenske vesi

"Tú v Slovenski vesi - leko povejmo - že dosta pa dosta lejt nikše takše šege ne držijo. Gda sam ge mala bila, so ojdli na Licijo mali podje boga molit. Nej so kokodakali, litji drva so prnesli, so na prag djali, pa so boga molili. Tisti, steri je na Licijo boga molit prišo, je leko na Janošovo pa na nauvo leto pozdravlat prišo. Tau je pri nas tak bilau. Baur so pa v tom nauvom

cajti že dvakrat vlekli v vesi. Litji zatok od drüdjim je že polonja nej telko vredno bilau, kak te, gda so Gašparovi napravili tau. Letos na fašenek do tú baur vlekli, dobro bi bilau, če bi se pršikalo. Te stare šege so se vse zdjibile, etak pa naši mlajši samo televizijo gledajo, nemajo takšna doživetja kak smo mi meli, gda smo mali bili. Kakoli smo nej meli tak pejnaze, smo bola veseli bili."

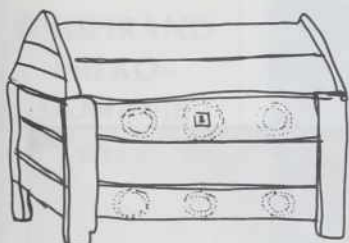
Kakoli, dapa ne smejmo dopüstiti, ka bi se vse šege zapistile. Sploj pa mi nej, steri nas je tak malo, pa

smo itak bogate šege "erbali". Sto naj se za tau poda? Vsi. Liki zatok več odgovornosti je na tistij, steri so vönavčeni. Po vasnicaj bi se za tau leko zavzele Slovenske samouprave tú. Samo tau moremo skrb meti, če kaj organiziramo, tisto naj baude čisto originalno. Samo tak je vredno.

I. Barber

KA JE TAU?

Kak se zove

- na Gorenjon Siniki.....
- na Dolenjon Siniki.....
- v Ritkarovci.....
- na Verici.....
- v Števanovci.....
- v Andovci.....
- v Slovenskoj vesi.....
- v Sakalavci.....

Kak so nūcali.....

ZIMA

Pozimi sneži in je hladno. Dnevi so kratki. Pozimi se lahko kepamo, sankamo, drsamo, smučamo in naredimo sneženega moža. Nekatere ptice so odletele na jug, nekatere pa so ostale pri nas, za te moramo skrbeti. Pozimi imamo veliko praznikov, božič, silvestrovo, novo leto. Zima ima tudi slabe strani, velik sneg, kidanje snega, spolzke ceste...

Pozimi imamo počitnice, ko se lahko igramo tudi zunaj pa tudi znotraj. Meni je všeč zima.

Viktorija Hanžek
OŠ Gornji Senik

Komaj se je začela zima, že me je obiskal Miklavž. Obdaril me je z lepimi darili. Pred božičem so se začele zimske počitnice. Bila sem vesela, ker je zapadel velik sneg. Veliko sem se igrala na snegu. S prijateljicami

in z bratom sem se večkrat sankala in kepala. Sanke smo vlekli na breg in smo se prevrnili. Tako smo vriskali, da se je slišalo do doma. Proti večeru smo zasneženi in razmočeni šli domov. Bili smo utrujeni.

Enkrat smo tekmovali, kdo naredi najbolj zanimivega sneženega moža. Naredili smo veliko, srednjeveliko in majhno kepo. Dali smo jih drugo na drugo. Vsak je drugače okrasil svojega snežaka. Jaz sem mu dala za klubuk stari lonec, staro metlo v roko, premog za gumbe in oči ter velik korenček za nos. Izgledal je kot strašilo. Tako sem zmagala. Škoda, da se je čez en teden raztopil.

Želim si vsako zimo dosti snega, ker imam takratpriliko za zimske igre.

Renata Šafar
OŠ G. Senik

Zunaj je mrzlo. Živali ostanejo v svojih duplih. Ljudje se morajo toplo obleči, ker je mrzlo. Otroci se veselijo zime, ker se lahko sankajo, kepajo in smučajo. Nekatere ptičice so odletele v južne kraje, imamo pa ptice, ki so nam tudi pozimi zveste. Otroci naredijo ptičjo hišico in tja priletijo sinice, ščinkavci, škrijanci, liščki, pogorelčki in gosposki kalini. Zima ima tudi svoje težave: treba je očistiti ceste, da otroci lahko grejo v šolo, delavci na delo. Vse je postalo belo, hiše, drevesa, vsa pokrajina. Z bratom sva naredila velikega sneženega moža.

Zelo rada imam zimo, ker se lahko igram na snegu in s snegom.

Edina Ropoš
OŠ G. Senik

ZLATA LISICA

Ali ste že slišali za "zlato lisico"? Otroci z Gornjega Senika dobro vemo, kaj to pomeni. Bili smo zelo veseli, ko nas je ravnateljica Erika Glanz obvestila, da tudi letos lahko gremo na smučarsko tekmovanje na Pohorje. Izlet je organiziralo Uredništvo Porabje. 6 učencev je potovalo na Pohorje, zato ker smo velikokrat pisali v Porabje. Pridružili so se nam Klara Fodor, Alojz Hanžek, Attila Gyeček, Jože Gyeček, Ištvan Casar in Marijana Sukič, glavna urednica časopisa Porabje.

Zelo nestrpno smo čakali ta dan. 7. januarja, zjutraj ob tri četrt na sedem smo se napotili na Pohorje. Ob desetih smo prispeli v Maribor. Ko nam je Marijana Sukič razdelila vstopnice, smo šli na kraj slaloma. Prvi tek smo malo zamudili. Po končanem prvem slalomu smo imeli precej časa.

Pripravljena proga se je vlekla visoko proti vrhu gore. Cilj je bil v dolini. Okrog cilja so stali ogromni baloni. Ob progi smo začeli plezati - dostikrat po štirih - navzgor. Več smo drsali nazaj kot plezali naprej. Nekateri so priplezali skoraj do štarta. Lep razgled se je odpiral pred nami. Mesto Maribor in gore so bile pred nami. Zraven pa še smučarsko tekmovanje s približno deset tisoč gledalcev! Šmučarke iz Slovenije, Avstrije, Italije, Nemčije in Švedske so se z veliko hitrostjo spuščale navzdol. Na koncu tekmovanja smo nestrpno čakali, kje bo končala Urška Hrovat, ki je bila po prvem teku 2. Dosegla je 6. mesto, zato so bili slovenski navijači malo razočarani.

Lepega doživetja se bomo vedno spominjali. V imenu naše "smučarske skupine" se zahvaljujemo Slovenski zvezi in "Porabju". Sošolci! Škoda, da niste izkoristili velike priložnosti.

Hajnalčka Škaper
OŠ G. Senik

ZIMSKÉ POČITNICE

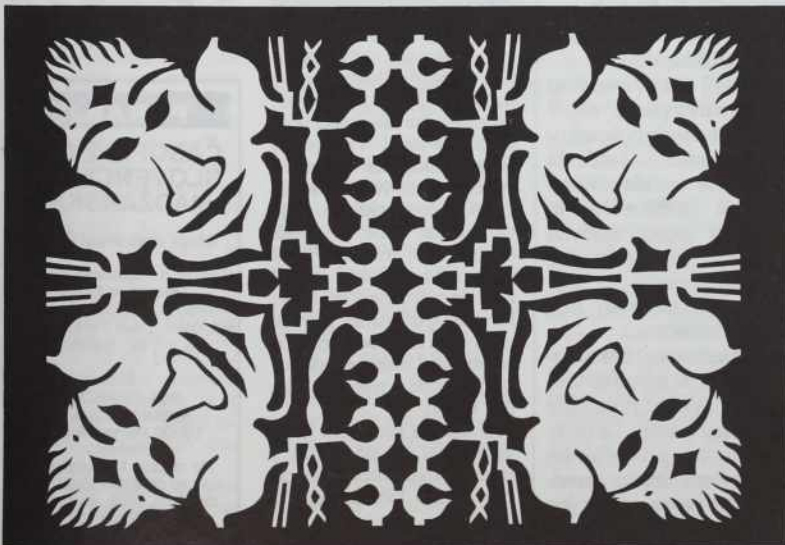
Zimske počitnice so se začele 22. decembra. Težko smo jih že čakali, zato smo bili veseli, ko so se začele.

Bili smo žalostni, ker se je za božič raztopil sneg. V petek smo mamici pomagali pospravljati po hiši. Naslednji dan smo pekli pecivo. S sestro sva zvezali bonbončke in zavili darila. Oče je prinesel jelko, ki smo jo okrasili. Postala je zelo lepa božična jelka.

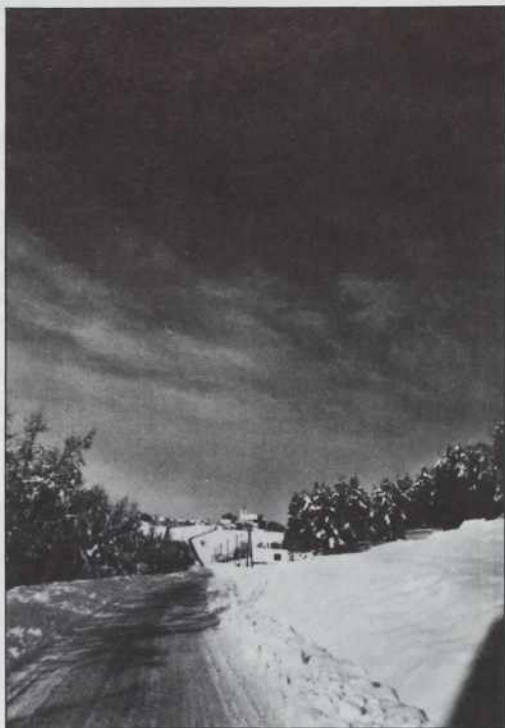
Ko so prispeli stari starši, smo se pogovarjali, obdarili drug drugega in večerjali. Tako je potekala sveta noč. Ob božiču smo počivali. Po praznikih je zapadel visok sneg. Bila sem zelo vesela, ker sem se lahko kepala. žal, sem zbolela. 31. decembra smo se mnogo šalili. V novem letu sem se že malo tudi učila.

Zelo dobro sem se počutila v počitnicah. Na žalost so hitro minile.

Anastazija Bajzek
OŠ Gornji Senik

prof. Titan Evgen: Maske /izr.-1995/

TRINAT 2000

17. januarja je potekala v Sombotelu na občini seja strokovnjakov iz Ministrstev za okolje in prostor iz Avstrije, Slovenije in Madžarske. Seje so se udeležili predstavniki Urada za prostorsko planiranje Ottó Balogh, Helga Rapis, Margarita Jančič, Alma Vičar; Uprave za varstvo narave iz Ljubljane, Stanka Dešnik krajinski arhitekt iz Murske Sote. Prišli so predstavniki z Gradiščanskega, Zalske županije, Őrséga.

V okviru PHARE bodo te dežele skupaj vložile projekt v Bruselj za podporiranje ustanovitve NATUR PARK-a. (To je naravni park, ni istoveten z narodnim parkom. Naravni park ne bi bil ožje zavarovan in razen zaščite pokrajine bi služil še drugim namenom.) Meje naravnega parka bi segale čez meje treh držav.

Ob vseh danostih, ki so podobne v vseh treh državah, je samoumevno, da želijo lokalne oblasti Avstrije, Slovenije in Madžarske območje

zavarovati kot naravni park. Na Madžarskem je del območja že zaščiten. To je Narodni park Őrség. Ta narodni park bi bil sestavni del naravnega parka, ki bi segal tudi v Zalsko županijo. V Sloveniji še ni takšnega zavarovanega območja na Goričkem, ki bi bil sestavni del pri ustvarjanju naravnega parka. (Bodonci, Šalamenci, Vaneča, Sebeborci, Moravske Toplice, Bogojina, Dobrovnik, Žitkovci.) Goričko je kulturna krajina s prevladujočo ekstenzivno rabo zemljišč, ki v krajinski sliki pomeni skladje mozaičnega vzorca sadovnjakov, njiv, gozdov in vasi. Industrializacija prostora je zanemarljiva. Opazljiva je velika stopnja ohranjenosti ekosistema. Tu živijo ogrožene živali: vidra, zlatovranka, potočni rak in rastline, npr. dišeči volčin.

Majhne kmetije s tradicionalnim kmetijstvom so skozi generacije ustvarjale kulturno podobo krajine ob majhnem dohodku. Močno je bilo

prisotno sezonstvo in izseljevanje iz regije zaradi boljšega zaslужka. Zaradi močnega odliva prebivalstva s tega območja je veliko hiš ostalo nenaseljenih.

Do ustanovitve parka čaka vse tri dežele še veliko nalog. Potrebno je še narediti točen geografski opis parka, inventarizacijo in valorizacijo naravne in kulturne dediščine, izoblikovati infrastrukturo itd...

Glavni cilji so zaenkrat ustanovitev parka, zagotovitev razvoja pokrajin v "naturparku". Želeli bi zaustaviti trende zmanjševanja prebivalstva in ustvariti nova delovna mesta in seveda zaustaviti propadanje in izgubljanje naravne in kulturne dediščine.

Vzpostavitev naravnega parka, ki združuje varstvo narave in pokrajine s sonaravnim kmetijstvom in prilagojenim turizmom, lahko predstavlja novo razvojno kvaliteto za ta prostor, še posebej v povezavi med vsemi tremi sosednjimi državami.

Julija Balint

NIKA ZA SMEJ

Tau je nej bilau lepau

Naš Joška pa Pišta se etog nauk po Varaša šetata. Delo sta ojdla iskat, tau se njima pa nej pršikalo. V čemeraj sta si gordjala, ka ta v krčmau, pa ta djela pa pila.

Pri Šabedlina ribe prosi pa špricer. Kölnar je tak pravo, ka samo velke ribe majo, če šketa, si leko razdelita. Rejsan ribo voprneséjo, pa naš Joška včas sin začna talati. Tak se ma je pršikalo, da je eden falaček dosta vekši bio kak drugi. Toga vekšoga si je pa včas in not v telejr obrno. Zdjaj ma pa Pištak etak pravi: "Joška, Joška! Zato je nej lepau od tebe, ka si tak gladauvan, pa si te velki falat za sebe vzeu. Če bi tau meni bilau zavüpano, ge bi gvüšno menkši falaček vözeu."

Joška pa zdaj etak: "No, vidiš! Zdjaj sva pa te itak v reda. Ti maš menkšoga, ge pa vekšoga. Gde je pa te tuj baja?"

Žmaučau pa maček

Naša vertinja llonka etog nauk doma navolo

zažene zatok, ka je iz klejti več kak edna kila žmauča (masla) minaulo. V držini vsakšoga spitava, nišče nešče krivico nasé vzeti. Mali Peter pa etak pravi svojoj mamicí: "Mamica! Ge znam, sto je bio. Naš maček, ge sam vido, ka je nika iz klejti vlejko." Naša llonka pa etak: "Es ga prnesi pa ga dojzvagama."

Gda mačka na vago dejajo, vidijo, ka maček malo več kak edno kilo vaga, ranč telko kak je žmaučau vago. Zdjaj vertinja etak pravi: "Na, žmaučau je tuj, liki gde je pa te naš maček?"

I. Barber

PORABJE

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deak Ferenc ut 17.,
p.p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST
Arhitekta Novaka 4
69000 Murska Sobotna
Slovenija
Po mnenju Ministrstva za
kulturno št. 415-715/93 mb z
dne 3.11.1993, se časopis
PORABJE uvršča med
proizvode, od katerih se
plačuje davek od prometa
proizvodov po 13 točki tarife 3.
zakona o prometnem davku
(Ur. list RS, št. 4/92)
ISSN 12187062